

κατ' ἐξοχήν ἀκριδοφάγον, τὸ δὲ θέρος ὀπωροφάγον καὶ ἰδίως σταφυλοφάγον. Πβ. ΠΓεννάδ. 87 κέξ.

Ἄγιορείτης ὁ, πολλαχ. Ἀγιουρείτ'ς Μακεδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. Ἀγιορείτης. Πβ. Δουκ.

1) Μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους πολλαχ. Συνών. Ἀγιονορείτης 1. 2) Τεχνίτης λαϊκός, ὡς ὑποδηματοποιός, σιδηρουργός, κτίστης καὶ λοιποί, ἐργαζόμενος ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μακεδ.

Ἀγιορείτικος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἀθ. Κωνπλ. Πελοπν. Ἀρκαδ.) Σκυρ. Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀγιορείτης.

Ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους προερχόμενος, ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων ἢ τεχνητῶν πραγμάτων: Ἀγιορείτικο κρασί Ἀθ. κ. ἄ. Ἀγιορείτικα φασόλια-λεφτόκαλα αὐτόθ. Ἀγιορείτικος σκαῦφος (ἰδιαζούσης κατασκευῆς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν κληρικῶν) Κωνπλ. Ἀγιορείτικος ἀσημοσταυρὸς Ἀρκαδ. Ἀγιορείτικο τραπέζι (τράπεζα φαγητοῦ πρωτογόνου κατασκευῆς μονοκόμματος διαμέτρου ἑνὸς περίπου μέτρου καὶ ὕψους 0,30) Σκυρ. Ἀγιορείτικα σῦκα καὶ ἄνευ οὐσ. Ἀγιορείτικα (σῦκα εὐμεγέθη, λευκόφαια καὶ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος ἐσωτερικῶς) Ἑρμοῦπ. Ἀγιορείτικα σκεῆ (συνκῆ παράγουσα τὰ εἰρημένα σῦκα) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Σὰν ἄρχως ἄρχως ἔρχεσαι, σὰ ρήγας κατεβαίνεις, σὰν Ἀγιορείτικος σταυρὸς ἔς τὸν καφενὲ πηγαίνει (ἄρχως=ἄρχων) Ἄνδρ. Συνών. Ἀγιονορείτικος.

ἅγιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἅγιος σύννηθ. ἅγιους βόρ. ἰδιώμ. ἅγιο Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Βουν.) ἅγιο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἅγιε Τσακων. ἅγιε Τσακων. ἅγιος Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἅγιους Β.Εὔβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἅις σύννηθ. ἅις Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἅις Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἅις Πόντ. (Χαλδ.) ἅις Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἅος Ἰκαρ. Γενικ. ἁγιοῦς Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.) ἅγιος Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. ἁγίῳ Μακεδ. ἁγίουνε Τσακων. ἁγιοζία Καπ. Θηλ. ἁγισσα Πόντ. (Κερασ.) ἁίσσα Κύπρ. ἁεσσα Πόντ. (Χαλδ.) Οὐδ. ἁιν Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἅγιος. Ἐν παραθέσει ἢ συνθέσει μετὰ ὄν. συνήθως ἁγίων τὸ ἐπίθ. ἐμφανίζεται ὑπὸ τοὺς τύπ. ἁγιο-ἁγι-ἁι-ἁε-ἁ-, τὸ δὲ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. ἁγιά-, ἐν Λέσβ. δὲ καὶ ἁγιάν- πρὸ φων. Τὸ ἁίς συνήθως εὐχρηστεῖ ἐν παραθέσει, πβ. ἁίς-Δημήτρις, ἁιν-σήμαντρον κττ.

1) Ὁ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καθιερωμένος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγιο βαγγέλιο-βῆμα-δισκοπότηρο. Ἀγία τράπεζα κοιν. Ἀγία μυστήρια πολλαχ. Ἀγίες ἡμέρες (ἡμέραι μεγάλων ἐορτῶν, π. χ. τῶν Χριστογενέων, τοῦ Πάσχα κττ.) πολλαχ. Μὰ τὴν ἁγία ἡμέρα ποῦ ξημερώνει! (ὄρκος) πολλαχ. Ἀγία θυρία (αἱ θύραι τοῦ ἱεροῦ βήματος) Ἀθ. Μὰ τ' ἁγία βαγγεῖλ! Κερασ. Μὰ τοὺρ ἁγιε ἀμέρε ἢ ἱμ' παθῶντε! (μὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται!) Τσακων. || Ἄσμ.

Σήμανεν τ' ἁιν σήμαντρον, οὗλοι νὰ τ' ἀγροικήσουν, γιὰ νὰ ῥτουν εἰς τὴν ἐκκλησιάν, τὴν τάξιν νὰ ἀρκίσουν Κύπρ.

Τώρα ν' ἅγια Σαρακοστή, τώρα ν' ἅγιες ἡμέρες

Ἄνδρ. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 2,41 «Ἀφροδίτης ἱερὸν ἅγιον», Πλάτ. Κριτ. 116 C «ἱερὸν ἅγιον», Ἰσοκρ.

Ἑλέν. 63 «θυσίας... ἁγίας καὶ πατρίας». β) Ὁ δι' ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἢ εὐχῆς καθιερωμένος σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀγιο μύρο σύννηθ. Ἀγία λάδια (τὸ εὐχέλαιον) Ἀστυπ. Σῦρ. Ἀγία κόλλυβα Σκίαθ. Ἀγιο νερό (τὸ ὕδωρ τοῦ ἁγιασμοῦ) Μπόβ. Ἡ Τῶμουριτοῦ τῆς ἁγίας ἀλαία (ἢ Κυριακῇ τῆς ἁγίας ἐλαίας, ἥτοι ἡ Κυριακῇ τῶν Βαΐων) αὐτόθ. || Φρ. Τοῦ δώκανε τ' ἅγια λάδια (ἔδωσαν εἰς αὐτὸν τὸ εὐχέλαιον, ἥτοι εἶναι ἐτοιμοθάνατος. Ἐπὶ Χριστιανοῦ δυτικοῦ). γ) Ὁ ἁγιασμένος, ἱερός, ἐπὶ πραγμάτων σχετιζομένων ἢ ἀνηκόντων εἰς τὸν ἄνθρωπον, κυρίως προκειμένου περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως κοιν.: Ἀγίος τάφος. Ἀγιο χῶμα. Ἀγία λείψανα. Ἀγιο νὰ ναι τὸ χῶμα ποῦ κεῖται! (εὐχή). Ἀγία νὰ ναι τὰ κόκκαλά του! (εἶθε νὰ ἁγιασῇ!) κοιν. Ἀγιο κορμί (τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος) Κέρκ. Ἀγία νὰ εἶναι τὰ κόκκα σι! (ἁγία νὰ εἶναι τὰ κόκκαλά του!) Τσακων. || Φρ. Ἀγιο τὸ κόκκαλό του κι ἅγιο τὸ χῶμά του! (ἐπὶ ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ φιλανθρώπου, συνηθέστερον δὲ εἰρων. περὶ τοῦ ἐν κακίᾳ βιώσαντος) Ἡπ. Σὰν ἅγιο λείψανο (ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀγία λείψανα (τὰ πρὸς φύλαξιν τινος ὄπλα ἐκ μεταφ. τῶν λειψάνων ἁγίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ὡς φυλακτήρια) Ζάκ. 2) Ἀγνός, εὐσεβής, ἐνάρετος σύννηθ.: Ἦταν ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος. Ἀγία γυναῖκα. Ὁ Θεὸς σχωρεῖ τὴν τὴν ἁγία γυναῖκα! (εὐχή ἐπὶ θανούσης εὐλαβοῦς καὶ ἀγαθῆς γυναικὸς) σύννηθ. || Φρ. Καλὸς καὶ ἅγιος (ἐπὶ προσώπου, περὶ τῆς τελείας χρηστότητος τοῦ ὁποῖου ἐπαινουμένου παρ' ἄλλων ἐκφράζομεν δισταγμὸν τινα ἐκδηλούμενον εὐθύς μετὰ τὴν φρ. διὰ προτ. εἰσαγομένης διὰ συνδ. ἀντιθετικοῦ). Κάνει τὸν ἅγιο (ἐπὶ τοῦ ὑποκρινόμενου τὸν ἐνάρετον) σύννηθ. β) Σεβάσμιος, ὡς τίτλος ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἐπισκόπου, ἀρχιμανδρίτου, ἡγουμένου κττ. (συνήθως ἀσυνιζήτως) κοιν. καὶ Πόντ.: Ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης-Κερκύρας-Χίου κτλ. (ἐνν. μητροπολίτης ἢ ἐπίσκοπος). Ὁ ἅγιος ἀρχιμανδρίτης-ἡγούμενος-οἰκονόμος κτλ. κοιν. Ὁ ἅγιος καθηγούμενος Πόντ. Ἀγίους πνιματ'κὸς Θράκ. (Αἰν.) 3) Ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας δι' εἰδικῶς καθιερωμένης ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐορτῆς μετὰ θάνατον τιμώμενος ἄνθρωπος, διότι εἴτε διὰ τῆς διδασκαλίας εἴτε διὰ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου βίου εἴτε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως (συνήθως ἀσυνιζήτως) κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σινασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι-πατέρες. Ὁ ἁίς-Βασίλειος-Γεώργιος-Γιάννης-Δημήτριος κλπ. Ἡ ἁγία-Βαρβάρα-Κατερίνα-Κυριακῇ κλπ. κοιν. Συνήθως ἔλλειπτ. οἰοσδήποτε ἅγιος καὶ πληθ. οἱ ἅγιοι ἐν γένει γενικῶς καὶ ἀορίστως παραλειπομένου τοῦ οὐσ.: Φρ. Κάθεται σὰν ἅγιος (ἡσυχος, ἀκίνητος. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐν εἰκόνι παρισταμένου ἁγίου) Κρήτ. Σὰν ἅγιος εἶναι (ἐπὶ ἰσχνοῦ καὶ ὠχροῦ) Ἀπύρανθ. Ἀρχισι νὰ τόνι παρακαλῇ σὰν ἅγιον Αἰν. Σὰν Ἑβραῖος ἅγιος (ἐπὶ τοῦ πωγωνοφόρου) Πελοπν. (Ἀργ.) Θεὸς καὶ ἅγιος ἐν (ἐπὶ πράγματος, ὅπερ συγκρινόμενον πρὸς ἕτερον φαίνεται πολὺ καλύτερον) Τραπ. Τί ἅγιου πιστεύ' αὐτὸς κἀνένας δὲν ξέρ' (οὐδεὶς γνωρίζει τὰς σχέψεις του) Αἰτωλ. Ἀγιο τὸν ἔκαμα (τὸν ἰκέτευσα θερμῶς, ὅπως ἤθελον ἰκετεύσει ἓνα ἅγιον) Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Θεὸς κι ἅγιο τὸν ἔκαμα Θεσσαλον. Χρυσῇ κι ἅγια τὴν ἔκανα, δὲ θέλησε (τὴν ἀπεκάλεσα ἁγίαν καὶ χρυσῇν ἢ τὴν ἀπεκάλεσα χρυσῇν καὶ τὴν παρεκάλεσα ὡς ἁγίαν, ἥτοι ὑπερβαλλόντως ἰκέτευσα αὐτήν) Πελοπν. (Δημητσάν.) Χρυσὸν καὶ ἅγιον τὸν ἔκαμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Οὐλ' οἱ αἱτοὶ νὰ ῥτουν ἔν τὸν γιανίσκου (καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι νὰ ἔλθουν, δὲν τὸν λατρεύουν. Ἐπὶ τοῦ ἀνιάτως νοσοῦντος) Κύπρ. Οὐλ' οἱ ἅγιοι νὰ μαζουχτοῦν δὲν τ'ς ξιχουρίζ'ν αὐτ'νοὺς (ἐπὶ τῶν ἐχόντων μεγάλην ἐχθραν) Αἰτωλ. Μὰ τοὺς ἁγίους! (ὄρκος) πολλαχ. Χίλι' αἰοὶ νὰ σου 'ουθοῦν! (χίλιοι ἅγιοι νὰ σὲ βοηθοῦν! Εὐχή) Κάρπ. Οἱ ἁγίονε νὰ ντι φνάτσω! (οἱ ἅγιοι νὰ σὲ φυλάξουν!) Τσακων. || Παροιμ. φρ. Καθένας μὲ τὸν ἅγιο του (ἐπὶ τῶν διχογνωμούντων) Δημητσάν. Ἦπ. Ἀπ' τὸν ἅγιο τὰ μάτια βγάζει (ἐπὶ τοῦ ἐπιδιώκοντος ὑλικὴν ὠφέλειαν ὁποθενδήποτε) Κωνπλ. Βγάνει ἁγιοῦ μάτι (ἐπὶ τολμηροῦ κακούργου) Ζάκ. Καὶ ὁ ἅγιος θέλει φοβέρα (ἡ ἀπειλὴ φέρει ἀποτελέσματα καλὰ, διότι καὶ οἱ ἅγιοι μὴ εἰσακούοντες τὰς παρακλήσεις ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν ζητούντων τὴν βοήθειαν αὐτῶν) Πάρ. κ. ἁ. Καλῶς τὸν ἅγιον τοῦ Θεοῦ τὸν παξιμαδοκλέφταν! (προσφώνησις κατὰ σχῆμα ὀξύμωρον. παξιμαδοκλέφτας εἶναι ὁ κλέπτης τῶν παξιμαδίων τῶν συμπλωτήρων του, κατ' ἐπέκτασιν δὲ ὁ ἐπιτήδειος κλέπτης. Λέγεται πρὸς τὸν ὑπουλον τὸν ὑποκρινόμενον τὸν χρηστὸν) Κερασ. Καλῶς τὸν ἅγιο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐχθρὸ τοῦ καρβελιοῦ! (εἰρων. προσφώνησις) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Παροιμ. Ἐνοῦς ἐνοῦς ἁγιοῦ ἔρκετ' ἡ χάρι του (ἕκαστος ἐπιτυχάνει τοῦ ποθομένου ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ) Ἰων. (Κρήν.) Κάθε ἅγιος κ' ἡ γεροτὴ του (εἰς ἕκαστον πρέπει νὰ ἀπονέμεται ἡ προσήκουσα εἰς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τιμὴ) Πάτμ. Ἀγίος ποῦ δὲ θαματουρεῖ, τὴ δόξα τί τὴ θέλει; (ὁ μὴ ὠφελῶν τοὺς ἄλλους δὲν πρέπει νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτῶν ἐπαίνους ἢ χάριτας) Κάρπ. Ἀγίος ποῦ δὲν κάνει θάματα δὲ δοξάζεται (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Χίος Φτωχὸς ἅγιος δοξολογία δὲν ἔχει (ἐπὶ πτωχοῦ παραγκωνιζομένου καὶ περιφρονουμένου. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυπικῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἡ λεγομένη μεγάλη δοξολογία ψάλλεται μόνον κατὰ τὰς μνήμας μεγάλων ἁγίων, ὅτε τελεῖται καὶ λειτουργία, ἐνῷ κατὰ τὰς μνήμας τῶν ἄλλων δὲν συμβαίνει τοῦτο) Πάρ. κ. ἁ. Ὅσου νὰ γιράσ' ἡ Θεός, πιά' ἔξ' ἅγιοι καταπονεῖ (ὁ μέγας καὶ παρακμάζων εἶναι ἀνώτερος πολλῶν μικρῶν) Λέσβ. Τὸν ἄεν τὴν ἔχω τὴ δόξαν αὐτ' ἐξέρω (τὸν ἅγιον ποῦ ἔχω γνωρίζω τὴν δόξαν του. Ἐπὶ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου μᾶς εἶναι γνωστὴ ἡ ἱκανότης ἢ τοῦναντίον ἡ ἀνικανότης ἢ ἡ πανουργία καὶ κακία) Τραπ. Χαλδ.

Μωροῦ κι ἁγιοῦ μὴ τάξης | κι ἄν τάξης μὴ γελάσης

(αἱ ὑποσχέσεις πρὸς μικρὰ παιδιά καὶ ἁγίους πρέπει νὰ ἐκπληρωθοῦν, διότι ἡ ἀθέτησις αὐτῶν τῶν μὲν πρώτων προκαλεῖ τοὺς ὀχληροὺς κλαυθμούς, τῶν δὲ δευτέρων τὴν ὀργὴν) Θήρ. κ. ἁ. Κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχὴν ἄνευ τοῦ κυρίου ὄν. ὁ ἅγιος ὁ τιμώμενος ἐν τινι τόπῳ ἢ ὁ ἅγιος τῆς ἡμέρας: Ὁ ἅγιος (ὁ ἅγιος Διονύσιος) Ζάκ. (ὁ ἅγιος Σπυρίδων) Κέρκ. (ὁ ἅγιος Γεράσιμος) Κεφαλλ. Τῶν ἁγίων (κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων) Σέριφ. Θὰ πάμε 'ς τὸν ἅγιο (εἰς τὸν ναὸν ἢ τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Γερασίμου) Κεφαλλ. Ὁ ἅγιος βοήθειά σας! (ἦτοι ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ἅγιος) Πελοπν. (Βασαρ.) κ. ἁ. Μὰ τὸν ἅγιον! (τὸν σήμερον ἐορταζόμενον. Ὁρκος) Αἰν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ. β) Οὐς. ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι ἁγίου (διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἄνευ τοῦ κυρίου ὄν. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τιμωμένων ἁγίων) Σύμ. Τσακων. κ. ἁ.: Ἐσημάνα δυὸ ἅγιοι (ἐσήμαναν δύο ναοὶ ἐσπερινὸν ἢ ὄρθρον κττ.) Σύμ. Ἀ ζᾶμε τὸν ἅγιε (ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν) Τσακων. Ἀπολῶτε ὁ ἅγιε (ἀπέλυσεν ἡ ἐκκλησία) αὐτόθι. γ) Εἰκὼν ἁγίου (διὰ τὴν συχνὴν παράλειψιν τοῦ κυρίου ὄν.) Κωνπλ. Μέγαρ.

Σύμ. Τῆλ. κ. ἁ. 4) Μεταφ. ὁ προστάτευσεν καὶ ὑποστηρίξων τινά, προστάτης (ἡ σημ. αὕτη ὠρμήθη ἐκ τῆς δοξασίας, ὅτι, ὅπως χωραὶ τινες ἢ πόλεις ἢ χωρία ἔχουν τοὺς κατ' ἐξοχὴν προστάτας ἁγίους, οὕτω καὶ ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει τὸν ἰδιαίτερον αὐτοῦ προστάτην ἅγιον. Πβ. φρ. εἶχεσ ἅγιο φίλο καὶ γλύτωσες, πρὸς τὸν ἐκ θαύματος ἐκ προφανοῦς κινδύνου σωθέντα) Κεφαλλ. Κρήτ. κ. ἁ.: Φρ. Ἐχει ἅγιο στὸ παλάτι (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος προστάτην ἰσχυρὸν) Κεφαλλ. Συνών. φρ. ἔχει μπάρομπα 'ς τὴν Κορώνη. β) Πλοῦτος (οἶονεὶ ὡς προστάτης παρέχων δύναμιν) Κρήτ.: Τὸν ἔχει τὸν ἅγιο. 5) Καθαρός, ἀμόλυντος, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὑποστάσεων αὐτοῦ ὡς ὁρ. ἐκκλησιαστικὸς κοιν.: Ὁ ἅγιος Θεός. Τὸ ἅγιο Πνέμα. Ἡ ἁγία Τριάδα. || Φρ. Νηστεία κι ἅγιος ὁ Θεός, μετάνοιες κι ἅγιος ὁ Θεός, πείνα κι ἅγιος ὁ Θεός, καθισμὸ κι ἅγιος ὁ Θεός, δουλειὰ κι ἅγιος ὁ Θεός κλπ. (ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἐνεργειῶν παρατεταμένων. Αἱ φρ. ὠρμήθησαν ἐκ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἐν τῷ ὁποίῳ τοιαῦται καταστάσεις, οἶον νηστεία, προσευχή, μετάνοιαι κλπ., εἶναι παρατεταμέναι, πᾶσα δὲ προσευχὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία ἀρχίζει μετὰ τὸ «εὐλογητὸς ὁ Θεός κτλ.» ἀπὸ τοῦ «ἅγιος ὁ Θεός». Ἡ σημ. αὕτη εὐχρηστος ἤδη ἀπὸ τῶν μεταγν. χρόνων. Πβ. Α' Πέτρ. 1,15 «ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται, ὅτι ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος».

ἀγιοστάσι τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -στάσι.

Ὁ ὀκρίβας τοῦ ἀγιογράφου (ιδ. λ.), ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ἡ ζωγραφιζομένη εἰκὼν ἁγίου: Ἄσμ.

Ἀγγελος ἐκατέβηκε κ' ἐβάστα κι ἀγιοστάσι
κ' ἔκατσε κ' ἐζωγράφισε τὴν ὁμορφὴν σου στάσι

Ἀγίος-Τάφος ὁ, λόγ. κοιν. Ἀγίον-Τάφος Παξ. Ἀγίον-Τάφους Λέσβ. Ἀγι-Τάφος Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.) Ἀγιν-Τάφος Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.) Ἀγεν-Τάφος Πόντ. (Χαλδ.) Αἰ-Τάφος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Αἰν-Τάφος Πόντ. (Κερασ.) Αἰν-Τάφους Θράκ. Ἀεν-Τάφος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) Ἀἰν-Τάφος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐς. τάφος. Εἰς τοὺς τύπ. Ἀγίον-Ἀγιν-Ἀγεν-Αἰν-Ἀεν-Ἀἰν-Τάφος τὸ ν ἐκ τῆς αἰτίας. Ἀγίον-Τάφο.

1) Ὁ Ἀγίος Τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ συνεκδ. οἱ τόποι γενικῶς, ὅπου ἔζησεν ὁ Χριστός, ἢ Παλαιστίνη κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.): Μὴ τοῦ καλὸ νὰ πᾶς 'ς τὸν Ἀγίον-Τάφον! (εὐχὴ) Λέσβ. Κάθαν χρόνον 'ς σὸν Ἀεν-Τάφον ἐβγαίν' τ' ἀεφῶς ἀσ' σὸ ταφὴν τῇ Χριστοῦ (κάθε ἔτος εἰς τὸν Ἀγίον Τάφον ἐξέρχεται τὸ ἅγιον φῶς ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ) Χαλδ. 2) Εἰκὼν ἐπὶ τετραγωνικοῦ ὑφάσματος παριστῶσα τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Χριστοῦ, γεγονότα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ διαφόρους ἁγίους, ἦν κομίζοντες ἐξ Ἱεροσολύμων οἱ προσκυνηταὶ ἀναρτοῦν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς οἰκίας Θράκ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἁ.

ἀγιοστέφανο τό, ἀμάρτ. ἀγιοστέφανου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐς. στεφάνι.

Ὁ ἅγιος στέφανος τοῦ Χριστοῦ: Ἄσμ.

Πῆραν τ' ἀγιοστέφανο κι βάλαν ἀγαθένου,
πῆραν κι τ' ἀγιοζώνηρον κι βάλαν λυγαρένιου

